

Rachel Gibson

Verkeerd verbonden

Karakter Uitgevers B.V.

Hoofdstuk 1

De lucht boven het asfalt zinderde van de hitte toen de Thunderbird uit '63 uit de schaduw van de garage gleed. Haar grote V8-cilinders en dubbele Holley-uitlaat snorden als een voldane vrouw, warm en sexy en hees. De hete Texaanse zonnestralen verdeelden zich in duizend felle schitteringen over de spaken in de wieloppopen, streelden de chromen vinnen achterop en drongen in de glimmend zwarte lak. De eigenaar keek met een tevreden glimlach toe terwijl ze op hem af rolde. Een paar maanden geleden was de Sports Roadster niet meer geweest dan een behuizing voor muizen. Nu was ze volledig hersteld in haar oude luister en ze straalde – en deed denken aan die goede oude tijd, toen de auto-industrie meer geïnteresseerd was in zestig prachtige automobielen van de band af laten rollen per acht seconden, dan in kilometrage per liter, veiligheid van de inzittenden en het aantal bekerhouders.

Jackson Lamott Parrish zat in het roodlederen interieur van de grote T-Bird, met één hand losjes over het rode stuur. Het licht scheen op zijn dikke bruine haardos, en fijne rimpeltjes verschenen om zijn groene ogen toen hij deze dichtkneep tegen het felle zonlicht. Hij liet de krachtige motor nog één keer brullen, nam zijn hand van het stuur en zette de hendel in PARK. Hij zwaaide het portier open en plaatste zijn cowboylaars op de straat, waarna hij in één soepele beweging uit de auto kwam. Daar liep de eigenaar van de gerestaureerde Roadster al op hem af met een cheque in de uitgestoken hand. Jack keek er even naar, om te zien of alle nullen op de goede plek stonden, vouwde hem dubbel en stak hem in de borstzak van zijn witte overhemd.

‘Veel plezier ermee,’ zei hij. Toen draaide hij zich om en liep

terug de garage in, langs een Barracuda 440-6 uit de jaren zeventig, waarvan de grote Hemi-motor aan een enorme hoogwerker hing. Boven het gesis van de compressieapparatuur en het geluid van het gereedschap uit riep Billy, Jacks jongere broer, naar een monteur die onder een '59 Dodge Custom Royal Lancer lag.

De ruimte die de T-Bird had ingenomen zou morgen worden bezet door een Corvette uit '54. Die klassieke sportauto was in een oude garage in het zuiden van California gevonden en Jack was er drie dagen geleden heen gevlogen om hem te bekijken. Toen hij zag dat de auto maar vijftien duizend kilometer op de teller had staan en alle papieren klopten, had hij hem ter plekke gekocht voor achtduizend dollar. Zodra de 'Vette helemaal gere restaureerd was, zou hij het tienvoudige opbrengen. Als het op het restaureren van klassieke automobielen aankwam, was Parrish American Classics de beste. Dat wist iedereen.

Stoere wagens met brullende motoren en een stevige wegligging zaten de jongens Parrish nou eenmaal in het bloed. Al sinds hun eerste stapjes hadden Jack en Billy in de garage van hun vader gewerkt. Al voordat ze schaamhaar op hun ballen kregen hadden ze hun eerste motorblok vakkundig uit elkaar gehaald. Ze konden met hun ogen dicht een 260 V8 van een 289 onderscheiden en in hun slaap brandstofverstuivers in elkaar zetten. Ze waren geboren en getogen in Lovett, Texas, met negentienduizend en drie inwoners, en daar waren ze trots op. Ze waren opgegroeid met American football, gekoeld bier en scheuren over de lange, rechte stroken asfalt buiten het stadje – liefst met iemand met getoupeerd haar en een losse moraal achterin, die in de achteruitkijkspiegel haar lippenstift bijwerkte.

De jongens waren grootgebracht in een kleine driekamerwoning achter de garage. De oorspronkelijke werkplaats was inmiddels verdwenen. Neergehaald en vervangen door een grotere, modernere ruimte met acht bruggen. De ruimte achter de werkplaats was ook opgeruimd; de wrakken en roestige onderdelen waren al lang geleden afgevoerd.

Het huis was echter nog hetzelfde. Dezelfde rozen, die mama had aangeplant, dezelfde stukken met gras en zonder gras onder de enorme olm. Dezelfde betonnen veranda en piepende hordeur die nog steeds een flinke dosis smeerolie kon gebruiken. Het huis had wel een lik verf gekregen, vanbinnen en vanbuiten. Het enige verschil was dat Jack er nu in zijn eentje woonde.

Zeven jaar eerder had Billy voorgoed en blijmoedig vaarwel gezegd tegen het vrijgezellenbestaan en was hij getrouwd met Rhonda Valencia. Jack was zijn wilde haren nog niet kwijt. De mensen in Lovett dachten niet dat hij ooit een vrouw had ontmoet met wie hij zijn leven wilde delen. Voorgoed.

Maar ze wisten lang niet alles.

Jack liep naar zijn kantoor achter in de garage en sloot de deur. Hij legde de cheque in een bureaula en trok zijn stoel naar achteren. Voordat hij de Corvette uit 1954 had gekocht, was hij haar geschiedenis nagegaan, waarna hij naar California was gevlogen om haar grondig te inspecteren en er zeker van te zijn dat de auto geen ernstige structurele schade had. Het onderzoek naar de geschiedenis van de auto, het zoeken naar vervangende onderdelen en het herstel slokten hem altijd volledig op en hij bleef ermee bezig tot een klassieker weer helemaal perfect was. In orde. Opgeknapt. Heel.

Penny Kribs, de secretaresse, liep zijn kantoor binnen en overhandigde hem de post van die dag. 'Ik ga nu naar de kapper,' bracht ze hem in herinnering.

Jack keek naar het futloze zwarte opgestoken haar op Penny's hoofd. Hij had twaalf jaar met haar op school gezeten en met haar echtgenoot Leon in het footballteam gezeten.

Hij stond op en legde de post op het bureau. 'Ga je jezelf weer mooi laten maken voor mij?'

Ze droeg ringen aan praktisch elke vinger en had lange nagels die omlaag krulden als klauwen. Hij had zich vaak afgevraagd hoe ze kon typen zonder extra aanslagen te maken, of al die mascara kon aanbrengen zonder zichzelf een oog uit te steken.

En hij durfde niet eens te denken aan haar hand om Leons geslachtsdeel. Van de gedachte alleen al liepen hem de rillingen over de rug.

‘Natuurlijk,’ zei ze met een glimlach. ‘Je weet toch dat je mijn eerste liefde was.’

En of hij dat wist. In de derde klas had Penny hem gezegd dat ze van hem hield, waarna ze hem tegen zijn schenen had geschopt met haar laklederen schoentje. Hij had altijd geweten dat hij dat soort liefde niet nodig had. ‘Niet tegen Leon zeggen.’

‘O, dat weet ie allang.’ Ze wapperde met een hand en liep naar de deur, een spoor van haar parfum achterlatend. ‘Hij weet ook dat ik nooit wat met jou zou beginnen.’

Jack vouwde zijn armen voor zijn borst en ging op de rand van zijn bureau zitten. ‘Waarom niet?’

‘Omdat jij met vrouwen omgaat zoals een anorexiapatiënt met eten. Je knabbelt er wat af, hier en daar. Misschien neem je zelfs af en toe een hap, maar je eet nooit iets helemaal op.’

Jack lachte. ‘Ik denk dat er wel wat vrouwen zijn die daar anders over denken.’

Penny kon er niet om lachen. ‘Je weet best wat ik bedoel,’ zei ze over haar schouder terwijl ze de deur uit liep.

Ja, hij wist wat ze bedoelde. Zoals de meeste vrouwen vond Penny dat hij moest trouwen, kinderen krijgen en in een grote SUV rijden. Maar wat Jack betrof voldeed zijn jongere broer aan die plicht voor hen beiden. Billy had drie dochters, in de leeftijd van zes maanden tot vijf jaar. Ze woonden in een rustige doodlopende straat, met een speeltoestel in de tuin, en Rhonda reed in een Ford Tahoe, de alternatieve keuze voor moeders. Met al die nichtjes voelde Jack geen druk om nóg een Parrish op de wereld te zetten. Hij was ‘oom Jack’, en dat beviel hem uitstekend.

Hij ging weer op zijn stoel zitten en knoopte zijn manchetten los, rolde zijn hemdsmouwen op en ging aan de slag. Het was vrijdag en hij had nog een hele berg werk te doen voordat het weekend kon beginnen. Om vijf uur deed Billy zijn deur open om

te vertellen dat hij vertrok. Jack keek op de klok in de vorm van een Buick Riviera op zijn bureau, naast zijn computerscherm. Hij was nu drie uur en vijftien minuten bezig.

‘Ik ga naar de wedstrijd van Amy Lynn,’ zei Billy, doelend op zijn dochter van vijf. ‘Lukt het jou nog daar langs te komen?’

Amy Lynn was de oudste van Billy en Jack probeerde zo vaak mogelijk naar haar wedstrijden te komen. ‘Vanavond niet,’ antwoordde hij en hij wierp zijn pen op het bureau. ‘De vrijgezellenfuif van Jimmy Calhoun is vanavond, in de Road Kill,’ legde hij uit. Tot voor kort had Jimmy behoorlijk de bloemetjes buitengezet. Nu gaf hij zijn vrijheid op voor een gouden ring. ‘Ik heb beloofd dat ik ook even wat kom drinken.’

Billy glimlachte. ‘Komen er ook strippers?’

‘Denk het wel.’

‘Vertel je me nou dat je liever naar een stel naakte vrouwen kijkt dan naar een wedstrijdje softbal van Amy Lynn?’

Jacks grijns werd even breed als die van zijn broer. ‘Ja, maar wel een lastige keuze, hoor. Strippende vrouwen of vijfjarigen die langs een paar honken hollen met hun helm achterstevoren.’

Billy lachte, op die speciale manier van hem, met zijn hoofd in zijn nek en een paar hè-hè-hè’s. Het klonk precies zoals hun vader Ray, en Jack meende dat het lachen erfelijk moest zijn. ‘Mazzelaar,’ zei Billy, zonder het echt te menen. Ze wisten allebei dat Billy veel liever keek naar Amy Lynn die om honken heen holde met haar helm achterstevoren. ‘Als je een lift nodig hebt naar huis, vanaf de Road Kill,’ voegde Billy eraan toe vanuit de deuropening, ‘bel me dan.’

‘Natuurlijk.’ Een dronkenlap had met zijn auto een einde gemaakt aan het leven van hun ouders toen Jack pas achttien was. De broers hadden gezworen dat ze nooit met een slok op achter het stuur zouden kruipen.

Jack werkte nog een uur door en zette toen zijn computer uit, waarna hij de garage verliet door de werkplaats. Iedereen was al vertrokken en het geluid van zijn voetstappen echode door de

stilte. Hij sloot af en stelde het alarm in, waarna hij in zijn Shelby Mustang sprong. Het begon te regenen terwijl hij naar de buitenwijken van Lovett reed. Een aantal voorzichtige druppels mengde zich met het stof en de wind en gaven de gitzwarte auto een dof-grijs uiterlijk.

De Road Kill leek op zoveel andere bars in het noorden van Texas. Countrymuziek klonk uit de speakers en de gasten deden hun best de vaten Lone Star-bier van de tap leeg te drinken. Er hing een groot bord in rood-wit-blauw met de tekst DON'T MESS WITH TEXAS op de spiegel achter de bar, terwijl oude verkeersborden, opgezette gordeldieren en ratelslangen de wanden versierden. De eigenaar van de kroeg zette dieren op en klanten die dat wilden, of er dronken genoeg voor waren, konden tegen een torenhoge prijs een riem van ratelslang of een beeldschoon opgezet gordeldier mee naar huis nemen.

Toen Jack de kroeg binnenstapte, schoof hij de rand van zijn stetson verder omhoog en hij bleef lang genoeg op de drempel staan om zijn ogen te laten wennen aan het duister voordat hij zich een weg baande naar de toeg. Hij groette een paar vaste gasten. Boven het geluid van Clint Black in de jukebox uit kon hij het geluid van Jimmy's vrijgezellenfuij in een achterkamer horen.

'Een flesje Lone Star,' bestelde hij. Het flesje verscheen op de toeg en hij legde een briefje van vijf neer. Hij voelde een zachte hand op zijn arm en keek over zijn schouder recht in het gezicht van Gina Brown.

'Hé, Jack.'

'Hé, Gina.' Gina was net zo oud als Jack en al twee keer gescheiden. Ze was een lange, slanke cowgirl die er dol op was de mechanische rodeostier in Slim Clem's te berijden, aan Highway 70. Ze droeg een strakke Wrangler boven een paar Justin-laarzen en had haar haren knalrood geverfd. Jack wist dat ze het verfd omdat ze er ook dol op was om hém van tijd tot tijd te berijden. Al liet ze de laatste tijd hints vallen dat ze hem wel zag zitten als

echtgenoot nummer drie. Hij moest het wat rustiger aan doen, zodat ze dat idee uit haar hoofd zou zetten.

‘Ben je hier voor dat feestje achterin?’ Ze keek schuins naar hem op met haar blauwe kijkers. Alleen als hij blind was geweest had hij deze uitnodiging mis kunnen verstaan.

‘Ja.’ Jack bracht het flesje naar zijn mond en nam een flinke teug. Hij had geen zin om het vuurtje aan te wakkeren. Hij vond Gina leuk, maar ze was niet geschikt om mee te trouwen. Hij pakte het wisselgeld van de bar en stak het in de zak van zijn spijkerbroek. ‘Tot kijk,’ zei hij, en hij draaide zich om.

Gina’s volgende vraag deed hem stokstijf stilstaan. ‘Heb je Daisy Lee al gezien?’

Jack liet het flesje zakken en had ineens problemen met het doorslikken van zijn bier. Hij draaide zich weer om naar Gina.

‘Ik zag haar vanochtend bij de Texaco. Ze stond haar moeders Cadillac vol te gooien.’ Gina schudde haar hoofd. ‘Het zal zo’n tien, twaalf jaar geleden zijn dat ze hier voor het laatst was?’

Vijftien jaar.

‘Ik herkende haar direct. Daisy Lee Brooks is geen steek veranderd.’

Behalve dan dat Daisy Brooks sinds vijftien jaar Daisy Monroe heette. En daardoor was alles veranderd.

Gina kwam een stap dichterbij en speelde met een knoopje van zijn overhemd. ‘Ik vond het zo lullig toen ik het hoorde van Steven. Ik weet dat hij je vriend was.’

Hij en Steven Monroe waren sinds hun vijfde onafscheidelijk geweest, toen ze naast elkaar gezeten in de Baptist Church van Lovett uit volle borst *Yes, Jesus Loves Me* hadden meegezongen. Maar ook dat was anders geworden. De laatste keer dat hij Steven had gezien, was de avond waarop de twee elkaar helemaal in elkaar geslagen hadden, terwijl Daisy doodsbang had moeten toekijken. Dat was ook de laatste keer geweest dat hij Daisy had gezien.

Alsof ze niet in de gaten had dat Jack het gesprek niet kon bij-

houden, ratelde Gina verder: ‘Ik kan me niet voorstellen dat je op onze leeftijd al sterft. Wat verschrikkelijk.’

‘Het spijt me, Gina,’ zei hij, en hij liep verder. Een oude woede, eentje die hij voor zijn gevoel allang had weggestopt, begon hem terug te trekken naar het verleden. Hij duwde het gevoel weer terug, zette het stevig vast en sloot zich ervoor af.

Toen voelde hij helemaal niets meer.

Met zijn biertje in de hand baande hij zich een weg door de kroeg, waar het langzaamaan drukker werd, naar de volle achterkamer. Hij bleef met een schouder tegen het deurkozijn staan en zocht Jimmy Calhoun met zijn blik. De aanstaande bruidegom zat op een stoel midden in de ruimte, omgeven door een tiental mannen, te kijken naar twee vrouwen die verkleed als rodeopop-petjes tegen elkaar stonden te twerken, terwijl de Dixie Chicks zongen over een wagen vol zonde. Ze droegen van onderen al niet meer dan een glitterstring en trokken juist de drukkers van hun glanzende bloesjes los. Tegelijkertijd gleden de beide kledingstukken van hun gewelfde schouders en getrainde bovenlichamen met grote borsten in piepkleine met pailletten bestikte bikini-hesjes. Jack liet zijn blik van hun volle boezems naar hun kleine strings gaan.

Achter hem verscheen Marvin Ferrell op de drempel. ‘Denk je dat die borsten echt zijn?’ vroeg hij.

Jack haalde één schouder op en bracht het flesje weer naar zijn lippen. Kennelijk was Marvin al te lang getrouwd, want hij begon als een vrouw te klinken. ‘Wat maakt dat nou uit?’

‘Je hebt gelijk.’ Marvin begon te lachen. ‘Heb je al gehoord dat Daisy Brooks terug is?’

Hij keek van zijn bier naar Marvin en liet het flesje zakken. ‘Heb het gehoord, ja.’ Weer voelde hij die oude woede opborrelen en opnieuw duwde hij de emotie weg tot hij niets meer voelde. Hij richtte zijn aandacht weer op de strippers; ze sandwichten Jimmy tussen hun halfnaakte lijven terwijl ze elkaar boven zijn hoofd begonnen te zoenen. Hun natte zoen, met open mond en

veel tong, bracht het publiek in extase. Jack hield zijn hoofd schuin en glimlachte. Dit kon wel eens leuk worden.

‘Ik zag Daisy bij de Minute Mart,’ ging Marvin verder. ‘Shit, die is nog net zo lekker als op de middelbare school.’

Jacks glimlach verdween toen er onverwacht een herinnering bovenkwam van grote bruine ogen en zachte roze lippen, die hem dreigden mee te sleuren naar het zwarte gat van zijn verleden.

‘God, weet je nog hoe ze eruitzag in dat kleine cheerleaderpakje?’

Jack zette zich af tegen de deurpost en liep verder de ruimte in, maar hij kon er niet aan ontsnappen. Het leek wel of iedereen die reis naar het verleden wilde maken. Iedereen behalve hij.

Terwijl de strippers elkaars kleine bikinietjes uittrokken, bleef Daisy het onderwerp van gesprek. Tussen het gefluit en gejoel door vroegen zowel Cal Turner en Lester Crandal als Eddy Dean Jones hem of hij haar al had gezien.

Misselijk verliet Jack de zaal en keerde terug naar de toeg. Niet te geloven, hij kon niet eens even rustig genieten van twee bijna naakte vrouwen die elkaar op nog geen twee meter afstand van hem aan het aflebben waren. Hij wist niet hoe lang Daisy in Lovett zou blijven, maar hij hoopte van ganser harte dat het een kort verblijf zou zijn. Dan hadden mensen misschien wat beters om over te praten. Maar bovenal hoopte hij dat ze zo verstandig zou zijn om bij hem uit de buurt te blijven.

Hij zette zijn biertje op de bar en verliet de Road Kill, met al het geklets en speculaties over Daisy Monroe. De regen kwam hard op zijn hoed en schouders neer terwijl hij naar zijn parkeerplaats liep. Bij elke stap leken de herinneringen dichterbij te komen. Herinneringen aan de blik in twee wonderschone bruine ogen terwijl hij zachte lippen kustte. Zijn hand die omhoog streek, langs haar gladde dij, om onder haar blauw met gele cheerleaderrokje te verdwijnen. Aan Daisy Lee die rode cowboylaarzen droeg met witte harten erop, en verder niets.

‘Ga je nu al naar huis?’ vroeg Gina, die op hem af kwam lopen.

Hij keek naar haar op. ‘Saai feestje.’

‘We kunnen met zijn tweetjes wel een feestje bouwen.’ Typisch Gina, die wachtte niet tot hij een eerste toenaderingspoging had gedaan. Meestal irriteerde hem dat. Vanavond niet. Ze drukte haar mond op de zijne en bleek te smaken naar lauw bier en heet verlangen. Jack kuste haar terug. Met haar stevige borsten tegen zijn borstkas aan gedrukt, voelde hij de lust in zijn onderbuik. Hij trok Gina tegen zich aan en begon haar wat op te vrijen, tot hij alleen nog maar geilheid kon voelen en de regen die zijn hemd aan zijn huid deed plakken. Alle gedachten aan bruine ogen en cheerleaderrokjes verdwenen met de vrouw die zich dicht tegen zijn gulp aan schurkte.

Daisy Monroe tilde haar hand op naar de hordeur en liet hem weer vallen. Haar hart bonsde in haar keel en haar maag draaide zich half om. De regen klaterde op de veranda en het water gutste via de regenpijp de bloembedden in. Achter haar bevond zich de helverlichte garage van Parrish American Classics. Maar waar zij stond was het aardedonker, alsof het licht niet dichterbij durfde te komen.

De garage was nieuw, was opnieuw opgebouwd sinds ze het bedrijf voor het laatst had gezien. Het erf eromheen was opgeruimd. De oude auto’s weggesleept. Voor zover ze kon zien zag het huis er nog exact hetzelfde uit; het bracht herinneringen terug aan een zomerbriesje dat door haar haren speelde en de geur van rozen met zich meedroeg. Aan de vele avonden die ze op deze veranda had doorgebracht, gezeten tussen Steven en Jack, lachend om hun stomme grappen.

Bliksemstralen en donderslagen verlichtten de donkere lucht en joegen de herinneringen weg. Het was vast een teken dat ze beter kon vertrekken, en een andere keer moest terugkomen.

Ze was niet zo goed in confrontaties. Ze was niet het type mens dat haar problemen onverschrokken aanpakte. Ze was er wel beter in geworden dan eerst, maar... misschien had ze eerst moeten bellen. Het was onbeleefd om zomaar bij iemand op de

Lees ook van Karakter Uitgevers B.V.

RACHEL GIBSON

Kom bij me

Stella heeft het prima naar haar zin in de horeca, totdat ex-marinier Beau, even lekker als irritant, haar leven ondersteboven komt gooien. Midden in de nacht redt hij Stella uit een vervelende situatie met haar handtastelijke baas, en beweert hij dat haar halfzus hem gestuurd heeft. Voor ze er erg in heeft, zijn ze onderweg, de stad uit, en is het enige machtsmiddel dat ze in handen heeft haar sexy uiterlijk en dito uitstraling.

Het Korps Mariniers was Beau's ontsnapping uit de greep van zijn vader, die heldendom en patriottisme hoog in het vaandel had staan. Maar als hij in de spiegel kijkt, ziet hij dat de appel niet ver van de boom is gevallen. De enige oplossing is het afzweren van de talloze avontuurtjes en de betekenisloze seks. Een voornemen dat hem goed afgaat, tot Stella zijn pad kruist – sexy, hot en onuitstaanbaar!

De pers over Rachel Gibson:

'Rachel Gibson schrijft chicklit zoals wij het willen zien: humor, romantiek, steamy seks en, als toetje, échte liefde. Smullen!' – Lifestylelog.nl

'De spanning blijft tot het einde en de realistische stijl zorgt voor een moderne roman.' – NBD over *Verslingerd aan jou*

ISBN 978 90 452 0535 9

Ook verkrijgbaar als e-book: 978 90 452 0545 8